

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 579/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], občana Nigérie, bytom [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Lukášom Opettom, PhD., Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža 10/2016 z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], štátneho občana Nigérie, bytom v Slovenskej republike (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sža 10/2016 z 25. mája 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 9. decembra 2015 sa na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) konalo pojednávanie vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Scud 11/2015 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“) č. PPZ-HCP-BB2-60-004/2015-SK o administratívnom vyhostení sťažovateľa, na ktorom bol prítomný aj tlmočník ustanovený krajským súdom, keďže sťažovateľ ako žalobca v predmetnej veci neovláda slovenský jazyk. Na tomto pojednávaní bol po ukončení dokazovania vyhlásený rozsudok vo veci samej.

3. Dňa 20. januára 2016 bol právnemu zástupcovi sťažovateľa doručený rozsudok krajského súdu v slovenskom jazyku bez prekladu do anglického jazyka napriek tomu, že 22. decembra 2015 sťažovateľ požiadal o doručenie prekladu rozsudku krajského súdu vyhláseného na pojednávaní 9. decembra 2015. Sťažovateľ zdôraznil, že nežiadal krajský súd o preklad všetkých listín v spise, iba o úradný preklad rozsudku, aby sa s ním mohol riadne oboznámiť a pochopiť ho.

4. Uznesenie krajského súdu č. k. 1 Scud 11/2015-96 z 8. februára 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým rozhodol vo veci žiadosti o doručenie písomného prekladu svojho rozhodnutia tak, že žiadosti sťažovateľa nevyhovelo, bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa doručené 15. februára 2016.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu odvolanie, v ktorom poukázal najmä na svoje právo v zmysle ustanovenia čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru konkretizované v ustanovení § 18 druhej vete Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), na doktrínálne názory na predmetné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na ustálenú prax všeobecných súdov Slovenskej republiky v ostatnom období.

6. Dňa 24. júna 2016 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie najvyššieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu.

7. Najvyšší súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach dospeli k názoru, že z § 18 OSP nevyplýva povinnosť krajského súdu v správnom súdnictve doručovať účastníkom konania pre súdne konanie významné listiny a samotný rozsudok v úradnom preklade. Podľa sťažovateľa, naopak, ustanovenie „§ 18 OSP predstavuje konkretizáciu ustanovenia čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda uplatnenie práva na rovnosť účastníkov súdneho konania v praxi, v rámci súdneho konania. V predmetnom ustanovení je zároveň vyjadrená jednotnosť a vzájomná súvislosť medzi právom na rovnosť účastníkov konania a právom na konanie vo vlastnom jazyku, a to tým, že sú obe obsiahnuté v jednom ustanovení. Podotýkame, že tretia veta ustanovenia § 18 OSP predstavuje podľa nášho názoru pozitívnu povinnosť súdu, ktorá je implicitne obsiahnutá už v prvých dvoch vetách ustanovenia § 18 OSP, ako aj v ustanovení čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda povinnosť súdu zabezpečiť účastníkom konania rovnaké možnosti na uplatnenie svojich práv.“.

8. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že všeobecný súd má nielen povinnosť rešpektovať a akceptovať konanie účastníka konania vo vlastnom jazyku, ale má aj pozitívnu povinnosť vykonať všetky možné opatrenia na to, aby bolo účastníkovi konania umožnené konať vo vlastnom jazyku, čo nevyhnutne obsahuje aj povinnosť súdu preložiť účastníkovi konania všetky podstatné listiny v súdnom konaní, aby sa k nim následne mohol vyjadriť, zaujať k nim postoj, ako aj povinnosť súdu preložiť svoje rozhodnutie, aby sa účastník konania mohol samostatne rozhodnúť, či proti takémuto rozhodnutiu podá aj opravné prostriedky alebo nie.

9. Uvedený výklad vyplýva aj z judikatúry všeobecných súdov, na ktorú sťažovateľ v sťažnosti poukázal (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 188/2008 zo 16. júna 2009 a sp. zn. 1 Cdo 180/2014 z 28. januára 2015 atď.).

10. V súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 To 7/2006, na ktoré v odôvodnení najvyšší súd poukázal, sťažovateľ podotkol, že ide o rozhodnutie v trestnom konaní, ktoré nie je aplikovateľné na občianske súdne konanie, teda ani na správne súdnictvo. K odkazu najvyššieho súdu na jeho rozhodnutie vo veci sp. zn. 1 Sža 24/2008 a rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 114/03 sťažovateľ uviedol, že obe tieto rozhodnutia vychádzajú z úplne odlišného právneho základu a právneho hodnotenia veci, kedy bol skúmaný výlučne súlad a akceptovateľnosť neprekladania rozhodnutí súdov podľa ustanovenia čl. 47 ods. 4 ústavy. Podľa sťažovateľa a aktuálnej judikatúry všeobecných súdov právo na preklad rozhodnutia nevyplýva z čl. 47 ods. 4 ústavy, ale z čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Sťažovateľ zároveň poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, ktorý v mnohých rozhodnutiach týkajúcich sa zbytočných prietahov v súdnom konaní potvrdil potrebu prekladov pre konanie podstatných listín a rozhodnutí súdov do jazyka zrozumiteľného pre cudzincov v prípade, ak ide o súdne konanie s cudzím prvkom.

12. Podľa názoru sťažovateľa neobstojí ani právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého v prípade, ak je účastník súdneho konania zastúpený advokátom, ktorý ovláda cudzí jazyk, súd je zbavený povinnosti prekladu listín do jazyka zrozumiteľného účastníkovi konania. Zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) a ani z interného predpisu Advokátskej komory nevyplýva povinnosť advokáta zabezpečovať preklad listín súdu mandantovi.

13. Podľa názoru sťažovateľa nie je správny ani argument konajúcich súdov, že preklad rozsudku vo veci samej ako ani iné listiny nie je potrebné doručovať v úradnom preklade, keďže tento bol zabezpečený na pojednávaní. Sťažovateľ namietal, že odôvodnenie rozsudku na pojednávaní nemožno stotožňovať s písomným vyhotovením rozsudku.

14. Sťažovateľ tiež argumentoval, že v niektorých konaniach, konkrétne v konaní pred najvyšším súdom, ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, spravidla zo zákona nie je nariadené pojednávanie. Preto v prípade, ak nie sú najpodstatnejšie listiny a rozsudok doručené v úradnom preklade účastníkovi konania, je mu znemožnené realizovať náležite svoje právo vyjadriť sa k listinným podkladom, ako aj jeho právo na náležité odôvodnenie rozsudku, pretože je pre neho nezrozumiteľné. Účastník konania sa tak dostáva do podstatne horšej situácie ako protistrana – žalovaný, ktorý v predmetnom prípade slovenský jazyk ovládal. Je teda zrejmé, že v danom prípade bol orgán verejnej správy vo výhodnejšom postavení ako sťažovateľ, a to najmä vo vzťahu k možnosti vyjadriť sa k listinným dôkazom a tvrdeniam predložených protistranou, ako aj vo vzťahu k právu na odôvodnenie rozhodnutia súdu a následne zváženie ďalších právnych krokov v tejto veci.

15. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domnieva, že najvyšší súd arbitrárnym výkladom § 18 OSP v spojení s čl. 47 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru porušil jeho právo na rovnosť účastníkov konania podľa ustanovenia čl. 47 ods. 1 ústavy a právo na rovnosť zbraní podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď potvrdil uznesenie krajského súdu o nevyhovení jeho žiadosti na preklad rozsudku vo veci samej.

16. Sťažovateľ tiež uviedol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže tým, že mu nebol doručený preklad meritórneho rozhodnutia, mu bolo zabránené, aby sa náležite rozhodol, či podá alebo nepodá proti nemu opravný prostriedok.

17. K namietanému porušeniu princípu právnej istoty sťažovateľ uviedol, že v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu poukázal na doktrinálny právny názor, ako aj na právny názor značnej časti všeobecných súdov a právny názor rôznych senátov najvyššieho súdu na povinnosť všeobecných súdov prekladať svoje rozhodnutia a listiny podstatné pre konanie do jazyka zrozumiteľného účastníkovi konania. Na základe uvedeného preto sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd porušil princíp právnej istoty, keď bez toho, aby sa náležite vysporiadal s aktuálnou judikatúrou najvyššieho súdu a všeobecných súdov k predmetnej otázke v obdobných a analogických veciach a právnou

argumentáciou v nich obsiahnutou, potvrdil uznesenie krajského súdu o nevyhovení prekladu rozsudku, a to výlučne s odkazom na prekonanú a na prípad sa nevzťahujúcu judikatúru.

18. Sťažovateľ ďalej uviedol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia ako čiastkového práva obsiahnutého v práve na spravodlivý proces, keďže predmetné rozhodnutie je nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnené. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu.

19. Podľa sťažovateľa v súdnom konaní pred najvyšším súdom boli položené zásadné právne otázky, na ktoré bol najvyšší súd povinný odpovedať:

„1. Možno z ustanovenia § 18 OSP v spojení s ustanovením čl. 47 od s. 3 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyvodit' povinnosť súdu preložiť všetky listiny podstatné pre súdne konanie a rozhodnutie súdu do jazyka zrozumiteľného pre účastníka konania, ktorý je cudzincom?

2. Je aktuálnou ustálenou praxou súdov doručovať písomné preklady rozhodnutí a listín podstatných pre súdne konanie účastníkom konania, ktorí sú cudzinci?

3. Možno aplikovať závery Najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 188/2008 a sp. zn. 1Cdo 180/2014, vychádzajúce z rovnakého zákonného a ústavného ustanovenia, aj na prípad sťažovateľa?“

20. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nebolo sťažovateľovi ani jeho právnomu zástupcovi doručené v preklade do anglického jazyka, považuje sťažovateľ jeho odôvodnenie za nezrozumiteľné a nedostatočné aj po tejto stránke.

21. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na právnu istotu podľa ustanovenia čl. 1 ods. 1 Ústavy, právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa ustanovenia čl. 47 ods. 3 Ústavy, právo na súdnu ochranu podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo

na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža 10/2016 z 25. mája 2016 p o rušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža 10/2016 zo dňa 25. mája 2016 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

22. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci alebo jeho

rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

26. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa, že v právnej veci o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-60-004/2015-Sk z 12. augusta 2015 o administratívnom vyhostení sťažovateľa (v ktorej je žalobcom) nebolo vyhovené jeho žiadosti o doručenie meritórneho rozhodnutia krajského súdu v anglickom jazyku. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie krajského súdu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o doručenie písomného prekladu meritórneho rozhodnutia. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že podstatou jeho námietok je porušenie jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania, ako aj základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ktoré mu mali byť obmedzené tým, že najvyšší súd arbitrárnym spôsobom aplikoval § 18 OSP, ktorý predstavuje pozitívnu povinnosť všeobecného súdu zabezpečiť účastníkom konania rovnaké možnosti v súdnom konaní. Sťažovateľ bol nedoručením prekladu rozsudku krajského súdu v nevýhodnejšom postavení ako orgán verejnej správy, proti ktorému žaloba smerovala. Označené práva sťažovateľa boli porušené aj tým, že mu bolo zabránené, aby sa náležite rozhodol o podaní/nepodaní opravného prostriedku proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že mu nerozumel. Najvyšší súd tiež porušil princíp právnej istoty, keďže v napadnutom rozhodnutí sa náležite nevysporiadal s judikatúrou všeobecných súdov v obdobných a analogických veciach a neposkytol sťažovateľovi odpoveď na zásadné právne otázky, čím je jeho rozhodnutie nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnené.

27. Z príloh sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým potvrdil rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o doručenie

prekladu meritórneho rozhodnutia, uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uznesenia krajského súdu, na ktoré poukázal a konštatoval správnosť jeho záverov. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ podstate konania v jeho právnej veci porozumel, čomu nasvedčuje skutočnosť, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu nepodal (sťažovateľ bol v konaní úspešný, keďže krajský súd rozhodol o zrušení rozhodnutia žalovaného o administratívnom vyhostení sťažovateľa) a v konaní bol zastúpený právnou zástupkyňou ovládajúcou anglický jazyk.

28. Podstatou posudzovania ústavného súdu je otázka ústavnosti postupu najvyššieho súdu v spojení s postupom krajského súdu v jeho právnej veci.

29. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

30. Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že každá z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt, séria A z roku 1970). Tento princíp rovnosti je *expressis verbis* vymedzený čl. 47 ods. 3 ústavy a implicitne tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

31. Po preskúmaní odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu ústavný súd zistil, že obidva sudy sa zrozumiteľným a dostatočným spôsobom vysporiadali s podstatnou námietkou sťažovateľa, predmetom ktorej bolo tvrdenie o porušení práva na rovnosť účastníkov konania v súvislosti s nedoručením písomného prekladu rozsudku krajského súdu. Obidva sudy zaujali k nastolenému problému

totožný názor, a teda, že sťažovateľovi ako štátnemu občanovi Nigérie bol v konaní zabezpečený tlmočník z jazyka anglického, ktorý bol prítomný na pojednávaní, na ktorom bolo vyhlásené meritórne rozhodnutie. Uvedeným postupom krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu zabezpečil sťažovateľovi možnosť adekvátne, efektívne a účelne uplatňovať svoje práva v jazyku, ktorému rozumie. Najvyšší súd na podporu svojich záverov poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 114/03 z 13. augusta 2003, ako aj na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 7/2006 z 19. decembra 2006 a dospel k záveru, že neexistuje žiadna súvislosť medzi uznesením krajského súdu a tvrdým porušením čl. 47 ústavy.

32. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa konštatuje, že § 18 OSP predstavuje jednu z právnych garancií súdnej ochrany subjektívnych práv, pričom používanie materinského jazyka, resp. jazyka, ktorému účastník konania rozumie, je naplnením princípu rovnosti účastníkov konania, ktorý vyplýva z čl. 47 ods. 3 ústavy. Uplatnenie tohto práva v súdnej praxi najčastejšie vyvoláva potrebu zabezpečiť prítomnosť tlmočníka v konaní. Ústavný súd považuje zohľadňujúc všetky okolnosti danej veci za dostatočné na zachovanie označených práv sťažovateľa, že v súdnom konaní bol rozhodnutím krajského súdu zabezpečený tlmočník, prostredníctvom ktorého bol sťažovateľ oboznámený s priebehom pojednávania, ako aj s rozhodnutím vo veci samej a jeho stručným odôvodnením, ako aj skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa bol schopný komunikovať v jazyku sťažovateľa, ako aj v jazyku konajúceho súdu. Podľa názoru ústavného súdu nedoručenie písomného prekladu rozsudku krajského súdu v danom prípade nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi zjavne nevýhodnejšie postavenie v súdnom konaní oproti žalovanému orgánu verejnej správy, ktoré by dosahovalo intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

33. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 188/2008, na ktoré sťažovateľ poukazuje, ústavný súd dodáva, že v danom prípade išlo o posúdenie splnenia poučovacej povinnosti všeobecným súdom o práve účastníka konania konať pred súdom v jeho materinskom jazyku, pričom jeho dovolanie bolo odmietnuté. Predmetné rozhodnutie teda vychádzalo z odlišného právneho hodnotenia, ako to je v prípade sťažovateľa.

34. Ako účelovú považuje ústavný súd aj námietku sťažovateľa, že mu nedoručením prekladu rozsudku krajského súdu bolo zabránené rozhodnúť sa, či podá alebo nepodá riadny opravný prostriedok. Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ bol v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení úspešný, odvolanie proti rozsudku krajského súdu nepodal, teda výsledku súdneho konania pred krajským súdom jednoznačne porozumel.

35. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

36. Na základe uvedených zistení ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa o porušení jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu vo vzťahu k námietke nedoručenia meritórneho súdneho rozhodnutia v konaní o vyhostení sťažovateľa zo Slovenskej republiky preloženého do anglického jazyka sú zjavne neopodstatnené.

37. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 a 47 ods. 3 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená, a preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Ústavný súd preto rozhodol s poukazom na zistené dôvody o odmietnutí sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

39. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016